

Χ.Α. ΧΙΜΕΝΙΔΗΣ
Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΟΦΟ ΠΑΙΔΙ, *Εστία*, 1993, Πατάκης, 2008

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ, *Εστία*, 1995

ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ, *Εστία*, 2003

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΛΛΙ, Πατάκης, 2005

ΛΟΓΙΑ ΦΤΕΡΑ, Πατάκης, 2009

Η ΦΩΝΗ, *Εστία*, 1998, Πατάκης, 2011

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ, Πατάκης, 2012

ΝΙΚΗ, Πατάκης, 2014

ΝΕΑΡΟ ΑΣΠΡΟ ΕΛΑΦΙ, Πατάκης, 2016

ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΣΟΥ ΚΑΝΩ ΤΟ ΧΑΤΙΡΙ, *Εστία*, 1997

ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ, *Εστία*, 2000

ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΑΣ ΜΑΣ ΒΑΛΟΥΝ
ΑΠΟΥΣΙΑ, Πατάκης, 2010

ΚΕΙΜΕΝΑ

ΟΣΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ ΜΕ ΕΔΕΡΝΕ, ΤΟΣΟ ΠΙΟ
ΔΥΝΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΑ, Πατάκης, 2017

Χ. Α. ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ

Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Μυθιστόρημα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 435

Χ. Α. Χωμενίδης, Ο Φοίνικας

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Νάντια Κουτσοουρούπα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Χ. Α. Χωμενίδης, Αθήνα, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2018

Κ.Ε.Τ. Β760 Κ.Ε.Π. 250/18

ISBN 978-960-16-7860-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σε όλους τους ανθρώπους που συνάντησα ποτέ μου

*Γιατί ποτέ δε λόγιασα το πότε και το πώς,
μα εβύθισα τη σκέψη μου μέσα στην πάσαν ώρα,
σα μέσα της να κρύβονταν ο αμέτρητος σκοπός,
να τώρα πον, ή καλοκαιριά τριγύρα μου είτε μπόρα,
λάμπ' η στιγμή ολοστρόγγυλη στο νου μου σαν οπώρα,
βρέχει απ' τα βάθη τ' ουρανού και μέσα μου ο καρπός!...*

Άγγελος Σικελιανός

Οι φυσιογνωμίες της Εύας Πάλμερ και του Άγγελου Σικελιανού με ενέπνευσαν. Ο Φοίνικας όμως είναι μυθιστόρημα. Παρεκκλίνει, απιστεί προς τη ζωή, αναζητώντας τη βαθύτερη ουσία της. Στις σελίδες του Φοίνικα υπάρχουν πού και πού στίχοι ποιητών, αυτούσιοι ή παραλλαγμένοι. Από το να τους αποδελιτώσω, προτίμησα να αφήσω τον αναγνώστη να τους ανακαλύψει μόνος του, να τους φέρει στο φως. Είναι παιδιά πολλών ανθρώπων τα λόγια μας...

X.A.X.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κλέφτηκαν!

I

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «Μπάγκειον», όπου είχαν εγκατασταθεί εδώ και δύο εβδομάδες –αφότου, ξημερώματα Δεκαπενταύγουστου του 1910, κεραυνός χτύπησε το σπίτι τους στους πρόποδες του Υμηττού και η πυρκαγιά που ξέσπασε εξαπλώθηκε ταχύτατα και λίγο έλειψε να γίνουν και οι ίδιοι παρανάλωμα ή να πνιγούν από τις αναθυμιάσεις ή να τους έρθει στο κεφάλι κάνα φλεγόμενο δοκάρι–, στο «Μπάγκειον», το τετραώροφο αγκλίσμα της πλατείας Ομονοίας, το «σχεδιασθέν και κατασκευασθέν υπό Ερνέστου Τσίλλερ», η Ήβη Σπρίνγκφιλντ διατελούσε σε διαρκή αμφιθυμία.

Από τη μια ξεκουραζόταν κι απολάμβανε όσα είχε με τη δική της θέληση στερηθεί κατά το προηγούμενο οκτάμηνο: Φαγητό μαγειρεμένο σε φούρνο κι όχι καψαλισμένο πάνω στις πέτρες του τζακιού. Κρεβάτι μαλακό, κολλαριστά λινά σεντόνια, βαριές κουρτίνες στα παράθυρα που σε προστάτευαν το μεσημέρι από το

εκτυφλωτικό αττικό φως και μια παγοκολόνα μέσα σε μεταλλική σκάφη σε κάθε δωμάτιο, η οποία έλιωνε αργά κι έριχνε κάπως τη θερμοκρασία του χώρου. Λουτρά με ζεστό νερό και μαρμάρινες μπανιέρες, δύο σε κάθε όροφο. Έπρεπε να ειδοποιήσεις από την προηγούμενη ότι θα έκανες χρήση τους, όμως η Ήβη, η Ιζαμπέλλα και η Ηλέκτρα τα είχαν –χαρτζιλικιώνοντας αδρά τον λουτράρη– δεσμεύσει επ’ αόριστον για κάθε απόγευμα, από τις πέντε μέχρι τις επτά.

Η διαμονή, από την άλλη, στο κέντρο της Αθήνας τής έδινε στα νεύρα. Γι’ αυτό είχε έρθει μήπως στην Ελλάδα; Για να βρεθεί σε μια πόλη που αγκομαχούσε και ίδρωνε να παραστήσει την ευρωπαϊκή; Για να βλέπει από το μπαλκόνι της τους κυρίους με τα ψαθάκια και τις σαντακρούτες, τις κυρίες με τις βεντάλιες και τα ομπρελίνα και τις Γαλλίδες γκουβερνάντες, οι οποίες έσπρωχναν μωρά μες σε καρότσια γαλλικής κατασκευής, ταχταρίζοντάς τα στα γαλλικά; «Μην τους παρεξηγείτε, μις Σπρίνγκφιλντ» της είχε πει ο φλεγματικός καμπούρης. «Εσείς δεν έχετε κάνει σκοπό ζωής να γίνετε Ελληνίδα; Ο καθείς λαχταρά ό,τι δεν είναι...»

Στο αίθριο του ξενοδοχείου, με τη γυάλινη οροφή, λειτουργούσε καφενείο και μάζευε από το πρωί έως τα μεσάνυχτα λόγιους, τραπεζίτες και πολιτικούς. Εκεί τουλάχιστον σεββίρονταν, πλάι στο τσάι από την Κεϋλάνη και στα γερμανικά στρούντελ, και εγχώρια προϊόνα: ούζο και χιώτικη μαστίχα και γιαούρτη από τις στάνες της Αττικής.

‘Όχι ότι η ‘Ηβη σύχναζε εκεί. Δυο φορές είχε διαβεί το κατώφλι του κι όλα τα μάτια είχαν καρφωθεί ακαριαία επάνω της. Στην κοκκινόξανθη κοτσίδα που της έφτανε κάτω απ’ τη μέση, στην πτυχωτή χλαμύδα της και στα γυμνά της πόδια.

«Αγνόησέ τους» της ψιθύρισε η Ηλέκτρα και την τράβηξε να καθίσουν σε ένα τραπέζι. «Αγνόησέ τους, περιφρόνησέ τους, γέλα μαζί τους ακόμα καλύτερα... Ξέρουν ποιες είμαστε. ‘Η έτσι τουλάχιστον νομίζουν. Και τι δε θα ‘διναν για μια ενθαρρυντική ματιά μας, που θα τους επέτρεπε να μας στείλουν κέρασμα ή και να μας προσκαλέσουν στο απέναντι εστιατόριο...»

«Και μόνο που το σκέπτομαι, με πιάνει τρόμος!» είπε η ‘Ηβη. «Τρόμος; Υπερβολική σε βρίσκω. ‘Όταν, τον περασμένο Ιούνιο, στο Παγκράτι, μας περικύκλωσαν οι χωρικοί και πίστευαν ειλικρινά πως είχαν εμπρός τους δυο νεράιδες, δυο ξωτικά που είχαν κατηγορήσει απ’ το βουνό και αναρωτιόντουσαν αν έπρεπε να φωνάξουν παπά να μας θυμιατίσει ή εάν θα ‘ταν προτιμότερο να μας πάρουν οι ίδιοι με τις κοτρόνες και να λύσουν τα σκυλιά τους, τότε ναι. Να τρομάξεις». «Εσύ ούτε τότε καν φοβήθηκες...» «Συμπατριώτες μου είναι, αδελφούλα – κατέχω τα χούγια τους. Τους πέταξα μια χούφτα δραχμούλες και παραμέρισαν για να περάσουμε...»

«Αδελφούλα». Την έλεγε αδελφούλα της. Δεν είχε να κάνει με τον Πάρη. Από το πρώτο βράδυ που είχαν γνωριστεί, σε εκείνη τη μικροσκοπική παραλία στην

αριστερή όχθη του Σηκουάνα, όπου κάποιος είχε χαράξει πάνω στην ελάχιστη άμμο μυστικιστικά σύμβολα και κάποιος άλλος είχε ανάψει εφτά λυχνάρια –οι μαούνες κυλούσαν αργά και οι νεροχελώνες τούς κοιτούσαν παραξενεμένες–, από την πρώτη στιγμή που έπλεξαν τα δάχτυλά τους για να δημιουργηθεί, λέει, «ψυχικόν σέλας» και να κατέβουν στροβιλιζόμενα τα πνεύματα, από τότε τη φώναζε «αδελφούλα». Υποδηλώνοντας μια σχέση ισόβια, προορισμένη να εξελισσεται διαρκώς, να αλλάζει σχήμα κι ένταση, δίχως να κινδυνεύει από τον χρόνο.

«Έχεις, αδελφούλα, ένα τσιγάρο;» «Θέλω κι εγώ να καπνίσω. Να στείλουμε να μας αγοράσουν». Ο σερβιτόρος, με τη ρεντιγκότα μες στον κάύωνα και με το περισκοπικό βλέμμα, έπιασε αυτοστιγμεί το νεύμα της Ήβης Σπρίνγκφιλντ. Έλαβε την παραγγελία συνοδευόμενη από γενναίο φιλοδώρημα και εγκατέλειψε προσωρινά τη θέση του, για να σπεύσει στο πλησιέστερο καπνοπωλείο. Όταν επέστρεψε, κρατούσε στο αριστερό του χέρι δυο ντουζίνες «Βάρκας» –«τα πρώτα εν Ελλάδι σιγαρέτα στριμμένα στη μηχανή»– και στο δεξί του έναν φάκελο, ο οποίος προοριζόταν για την Ήβη. «Τον έφερε, κυρία, ένας αμαξάς από τον Ασπρόπυργο. Διασταυρωθήκαμε εις την είσοδο του ξενοδοχείου».

Άναψε η Ήβη πρώτα το τσιγάρο, ήπιε κατόπιν δυο γουλιές από την παγωμένη λεμονάδα της και τέλος έσκισε τον φάκελο. Η επιστολή γέμιζε μετά

βίας μία σελίδα. Ο γραφικός χαρακτήρας του αποστολέα ήταν άτσαλος, παιδικός και οργισμένος συνάμα – καλικαντζούρες μπόμπιρα που του 'χουν αρπάξει το παιχνίδι του και το απαιτεί πίσω, αγωνιώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του και την καλή του ανατροφή.

Λεψίνα, 9 του Τρυγητή 1910

Αξιότιμη δεσποινίς Σπρίνγκφιλντ,

Το γεγονός ότι παρασύρατε τον γιο μου σε κοσμικό ξενοδοχείο για να τον νέμεστε με τον παρά σας και να του φουσκώνετε τα μυαλά ότι θα λάμψει δήθεν στο θέατρο θα μπορούσα να το χαρακτηρίσω αρπαγή ανηλίκου. Έγκλημα τιμωρούμενο αυστηρότατα στην Ελλάδα.

Έχετε –διαδίδετε– σοβαρές προθέσεις. Να τις βρώσω!

Δεν πρόκειται το αγόρι μου να παντρευτεί στα δεκαεννιά του. Πόσω δε μάλλον μια αλλοδαπή και αλλόθρησκη, η οποία τον περνάει κατά τουλάχιστον μια δεκαετία.

Ούτε ασφαλώς να γίνει ηθοποιός! Το μέλλον του ανήκει στο δικαστικό σώμα. Τον έχω ήδη εγγράψει στη Νομική Σχολή, όπου και θα φοιτήσει ευδοκίμως ενώ εσείς θα έχετε επιστρέψει από εκεί που ήρθατε ή θα βρίσκασθε έγκλειστη σε ένα από τα μπουντρούμια μας.

Συγχωρήστε μου τον σκαιό τόνο. Όταν ωστόσο γί-

νετε μητέρα –σας εύχομαι να βρείτε και να κουκουλώσετε σύντομα κανέναν συνομήλικο και ομόδοξό σας–, τότε θα αντιληφθείτε το βάρος της ευθύνης που κυρτώνει τους ώμους μου.

Δε θα φεισθώ, πιστέψτε με, δεσποινίς Σπρίνγκφιλντ, κανενός μέσου, ώστε να επαναφέρω τον γιο μου στον ίδιο δρόμο. Τα καμώματα της θυγατέρας μου δεν πρόκειται να επαναληφθούν. Μην αμφιβάλλετε ότι θα βρω συμπαραστάτρια στον αγώνα μου όχι μονάχα τη Δικαιοσύνη αλλά και σύσσωμη την ελληνική κοινωνία. Από τον Βασιλιά μέχρι τον ταπεινότερο αχθοφόρο.

Σας καλώ να πράξετε τα δέοντα.

Αριστείδης Κερκινός
Ελληνοδιδάσκαλος

Υστερόγραφο: Ο γιος μου έχει βαπτισθεί με το χριστιανικό όνομα Παρασκευάς, προς τιμήν της συγχωρεμένης της μανούλας μου, η οποία με ανάστησε με το αίμα της. Το Πάρης, που εσείς του κολλήσατε, σημαίνει μάλλον πως αντιλαμβάνεσθε τον εαυτόν σας σαν μια δεύτερη Ωραία Ελένη. Γελούν και οι κότες!

«Even the chickens laugh!»

Η Ήβη ξεκαρδίστηκε με την τελευταία φράση, αμέσως όμως ένιωσε άσχημα παρατηρώντας πως η Ηλέκτρα, που της μετέφραζε, είχε κοκκινίσει από θλίψη και ντροπή. «Όλοι οι μπαμπάδες του κόσμου έτσι θα αντιδρούσαν...» της είπε, για να τη βγάλει από τη δύ-

σκολη θέση. «Φέρε χαρτί και πένα, να σου υπαγορεύσω την απάντησή!»

Ξενοδοχείον «Μπάγκειον», 10 Σεπτεμβρίου 1910
πλατεία Ομονοίας, αριθμός 18

Σεβαστέ μου πατέρα,

Ξεκινώ από το τέλος. Ο Παρασκευάς μας έγινε Πάρης διότι ανέκαθεν Πάρης ήταν. Όπως και να τον είχατε εσείς βαφτίσει, Πάρη θα τον καλούσε ο ήλιος και η σελήνη. Και όλα τα αγρίμια καθώς θα άνοιγε δρόμο ανάμεσά τους. Και όλοι οι άνθρωποι που θα έπιναν από τις χούφτες του νερό κι από τα μάτια του έμπνευση για να υπάρξουν.

Στον πρώτο εγγονό σας που θα γεννήσω θα δώσω το δικό σας, επιβλητικό, όνομα. Ας ελπίσουμε ότι μεγαλώνοντας δε θα το πετάξει αποπάνω του σαν ρούχο δανεικό.

Με τον Πάρη έχουμε ήδη παντρευτεί. Η πρώτη επομένως αγωνία σας είναι έωλη, ματαίως βασανίζεσθε. Όσον αφορά τη δεύτερή σας αγωνία, προσωπικά δε θα είχα αντίρρηση ο άνδρας μου να αφοσιωθεί στην τέχνη του θεάτρον. Ούτε βεβαίως και να διαπρέψει ως λειτουργός της Θέμιδος.

Φεν! Ο Πάρης μας δε θα γίνει ουδέ ηθοποιός ουδέ δικαστής. Ήταν, είναι και θα είναι ποιητής!

Μόλις αισθανθώ ευπρόσδεκτη, θα σπεύσω στην Ελευσίνα για να σας φιλήσω το χέρι.

Ειλικρινά δική σας,
Ήβη Σπρίνγκφιλντ

«Αφού δεν έχετε παντρευτεί!» παρατήρησε η Ηλέκτρα ενώ η Ήβη έδινε το γράμμα στον σερβιτόρο για να το προωθήσει στον αμαξά. «Ούτε ποιητής είναι ο Πάρης – αρκούν τρία σονέτα για να ονομαστείς ποιητής;» «Ζήτημα χρόνου, αδελφούλα!» της χαμογέλασε πλατιά. «Κοντεύει πέντε» άλλαξε θέμα, «θα πάρουμε μαζί το μπάνιο μας;». «Περιμένω τον αρχιμάστορα, να με ενημερώσει πώς προχωράνε οι επισκευές στον Ύμητό». «Έλα να με βρεις μετά!»

Καθώς η Ήβη ανέβαινε χοροπηδώντας σαν το κατσίκι τη στριφογυριστή σκάλα του ξενοδοχείου, η Ηλέκτρα παρατήρησε ότι τα πέλματά της ήταν κατάμαυρα. «Δε γίνεται να κυκλοφορεί άλλο έτσι» σκέφτηκε. «Θα πατήσει κανένα καρφί. Πρέπει να της παραγγείλω παπούτσια. Έστω σανδάλια...»

II

Τα μπάνια στον δεύτερο όροφο ήταν στο τέρμα του διαδρόμου. Στον προθάλαμο σε υποδεχόταν ένα πλάσμα ακαθόριστης ηλικίας και ράθυμης θηλυπρέπειας, το οποίο σε προμήθευε με πετσέτες, σφουγγάρι, ελαφρόπετρα και μια πλάκα πράσινο σαπούνι. Σου 'δινε και κλειδάκι για να φυλάξεις τα ρούχα και τα τιμαλφή σου σε ένα ερμάριο. Το αποδυτήριο και η μπανιέρα των κυριών βρισκόταν πίσω από την αριστερή πόρτα και των κυριών πίσω από τη δεξιά.

Οι φιλενάδες είχαν πλήρως εγκλιματισθεί στον χώρο. Και ο λουτράρης ήξερε ότι οι τρεις «Αμερικάνες» —όπως συλλήβδην τις αποκαλούσε— συνήθιζαν να μπαίνουν στο νερό όλες μαζί, κρατώντας ενίοτε και κρυστάλλινα ποτήρια ξέχειλα από σαμπάνια. Έκανε, με το αζημίωτο, τα στραβά μάτια. Όταν όμως η Ήβη εμφανίστηκε μαζί με εκείνον τον ξανθό νεαρό —ο οποίος κοίταζε τα πάντα και τους πάντες αλαφιασμένος σαν να αντίκριζε τον κόσμο για πρώτη φορά ή σαν να ψηνόταν μονίμως στον πυρετό—, τότε ο λουτράρης τού έφραξε τον δρόμο. «Μα είναι ο άνδρας μου!» διαμαρτυρήθηκε η Ήβη. «Γι' αυτό έχουμε κάμαρες με διπλά κρεβάτια...» της απάντησε. «Αν δε με λούσει ο άνδρας μου, ποιος θα με λούσει;» επέμεινε. «Δούλος σας!» χαμογέλασε σατανικά ο λουτράρης και σηκώθηκε όρθιος, ξεδιπλώνοντας το πελώριο πλαδαρό κορμί του. «Έχω εργασθεί από το 1885 έως το 1904 στα εκλεκτότερα χαμάμ της Βηρυτού. Θα μείνετε υπερευχαριστημένη!» Η Ήβη δεν το 'χε σε τίποτα να σηκώσει φασαρία, να απαιτήσει την παρέμβαση ακόμα και του διευθυντή του ξενοδοχείου. Μα ο Πάρης είχε ήδη κάνει μεταβολή. Δεν ήταν, έτσι κι αλλιώς, του γούστου του το ζεστό νερό. Προτιμούσε να ροβολάει μέχρι το Φάληρο. Να πλατσουρίζει έστω στην κοίτη του Ιλισού.

«Μόνη σας σήμερα;» τη ρώτησε ο λουτράρης, σηκώνοντας τα μάτια του από τις προφητείες του Πατροκοσμά του Αιτωλού που διάβαζε για εκατοστή φορά. «Η δεσποινίς Κερκινού θα έλθει σε λίγο».

Μπήκε στο αποδυτήριο, έβγαλε την κοντή χλαμύδα της και τη δίπλωσε στοργικά. Την είχε υφάνει με τα χέρια της – πώς να μην την προσέχει; Δε φόραγε εσώρουχα. Κοίταξε φευγαλέα το γυμνό της σώμα στον καθρέφτη, ο οποίος είχε αρχίσει να καταστρέφεται από την υγρασία. Προχώρησε έπειτα στο επόμενο δωμάτιο, που άχνιζε απ' τους υδρατμούς, και με ένα χορευτικό πηδηματάκι σάλταρε μέσα στην μπανιέρα.

Οι μπανιέρες του ξενοδοχείου «Μπάγκειον» είχαν σχεδιαστεί από τον ίδιο τον Τσίλλερ με ανατολίτικες προδιαγραφές. Είχαν μήκος τρία μέτρα, πλάτος ενάμισι και βάθος ένα. Επρόκειτο για μικροσκοπικές πισίνες, που αποστολή είχαν μάλλον τη χαλάρωση παρά την καθαριότητα των χρηστών τους. Η επιγραφή πάνω απ' την πλάτη του λουτράρη προειδοποιούσε: «Απαγορεύεται Αυστηρώς η Είσοδος εις Ανηλίκους, Ασθενείς και Υπερήλικας. Κίνδυνος πνιγμού».

Η Ήβη βούλιαξε μέχρι το πιγούνι κι έπειτα ανακάθισε, άναψε το τσιγάρο που είχε ακουμπήσει στην εταζέρα και πέταξε το σπύρτο στο νερό επίτηδες, για να ακούσει το τσιτσιρίσμά του καθώς θα 'σβηγε. Αναμμένα σπύρτα, αναμμένα δοκάρια, ηδονικοί συνειρμοί. Ξανάφερε η Ήβη στο μυαλό της τη νύχτα της πυρκαγιάς.

Σάμπως να το 'χαν βάλει σχέδιο, μέρες πριν, να τους αφήσουν μοναχούς τους.

Η Ιζαμπέλλα με τον άντρα της και το παιδί τους εί-

χαν κατέβει από τις 13 Αυγούστου στην Αθήνα – είχε βγάλει ο μικρούλης ένα παράξενο έκζεμα στο στήθος, μια βυσσινιά κηλίδα, σε σχήμα πεταλούδας με ορθάνοιχτα φτερά. Τα μαντζούνια που έβρασε και του 'τριψε η μάνα του δεν έφεραν αποτέλεσμα. Έπρεπε να τον εξετάσει γιατρός.

Η Ηλέκτρα έφυγε την επομένη με τα πόδια για το μοναστήρι της Καισαριανής. «Έχουν φέρει από τη Νάξο ένα παμπάλαιο εικόνισμα της Παναγίας, θα το εκθέσουν σε λαϊκό προσκύνημα, κόσμος και ντουινιάς κουβαλιέται, ακόμα κι απ' τη Θήβα, ακόμα κι απ' την Κόρινθο, θέλω –πρέπει– να μελετήσω από κοντά την προσδοκία του θαύματος απ' τους απλούς ανθρώπους!» «Σε πόσα τέτοια πανηγύρια, βρε Λιλίκα, δε μας έσερναν στα μέρη μας παιδιά;» τη ρώτησε –περιπαιχτικά σχεδόν– ο Πάρης. «Κι εσύ νανουριζόσουν απ' τις ψαλμωδίες, μπαϊλντιζες απ' τα λιβάνια, έγερνες και ροχάλιζες στο στασίδι...» «Δε διέθετα τότε ακόμα το γνωστικό υπόβαθρο!» του απάντησε, με θιγμένο στόμφο, η αδελφή του. «Συγκρατήσου, αν μη τι άλλο. Μην τους ανακοινώσεις μες στην εκκλησία ότι εσύ δεν είσαι χριστιανή αλλά μελετήτρια...» της χαμογέλασε. «Είμαι και χριστιανή, αν θες να ξέρεις!» Άλλαξε τη χλαμύδα της με ένα χωριάτικο σκουτί, φόρεσε ένα μαντίλι στα μαλλιά, πήρε και ένα ραβδί και χάθηκε στο φιδωτό μονοπάτι που οδηγούσε από το σπίτι στο μοναστήρι. Έμειναν έτσι οι δυο τους.

Ο Πάρης έμοιαζε πιο αμήχανος, πιο νευρικός και

από την Ήβη. Ενώ μέχρι τότε σπανίως σηκωνόταν από το κρεβάτι –έπινε κι έτρωγε μισοξαπλωμένος, με τη γλώσσα του να πηγαίνει ροδάκι και τα μάτια του να αστράφτουν, βασίλευε μόνο όταν το αλκοόλ κόντευε πια να ξεχειλίσει απ’ το κρανίο του, έπεφτε ξαφνικά σε νάρκη, ροχάλιζε εκκωφαντικά για κάνα οχτάωρο και έπειτα ξύπναγε φρεσκότατος και συνέχιζε την κουβέντα του απ’ το σημείο ακριβώς που την είχε αφήσει-, ενώ η Ήβη είχε πειστεί πως ό,τι αφορούσε την πεζή πραγματικότητα του ήταν απολύτως ξένο, τον έπιασε αίφνης προκοπή.

Βγήκε στον κήπο κι άρχισε να ποτίζει το μποστά-
νι με τα καρπουζοπέπονα, κουβαλώντας νερό από το πηγάδι. Συναρμολόγησε από καλάμια και από σπά-
γκο ένα σκιάχτρο, του έμπηξε μια κολοκύθα για κε-
φάλι και το ’στησε στο αμπέλι, να μην τσιμπάνε τα
πουλιά τις ρώγες. Ασβέστωσε τους κορμούς των δέ-
ντρων. Η Ήβη τον παρακολουθούσε άναυδη απ’ το κα-
τώφλι του σπιτιού. Όσο δούλευε στο λιοπύρι –το
άσπρο του πουκάμισο είχε μουσκέψει-, τραγούδαγε
στη διαπασών έναν εύθυμο σκοπό. Η Ήβη δεν κατά-
φερνε να πιάσει ούτε μια λέξη. «Είναι αρβανίτικο!»
την πληροφορήσε ο Πάρης. «Με αυτά με μεγάλωσαν...
Πείνασες;»

Άρπαξε τότε από τα αυτιά ένα από τα κουνέλια που
τριγυρνούσαν στον κήπο ελεύθερα, δίχως ποτέ να έχουν
νιώσει απειλή. Με το αριστερό του χέρι το σήκωσε
σαν τρόπαιο στο ύψος του προσώπου του. Χαμογέλα-

σαν Πάρης και ζώο, λες και πόζαραν για φωτογραφία. Κι αμέσως ύστερα, με το δεξί του χέρι, το βάρωσε στον σβέρκο. Ένα και μόνο χτύπημα με το πλάι της παλάμης στο σωστό σημείο και το κουνέλι ακαριαία ξεψύχησε. Τα πισινά του πόδια τώρα κρέμονταν, το βλέμμα του –μέσα σε δευτερόλεπτα– άρχιζε να θολώνει.

«Φέρε μου τη μαχαίρα!» της είπε ο Πάρης, μα εκείνη κόντευε να την πιάσει τρέμουλο, δεν είχε ξαναδεί να σκοτώνουν. Στο Μπαρ Χάρμπορ, όπου περνούσαν οικογενειακώς τα καλοκαίρια τους, ο πατέρας και ο μεγάλος αδελφός της ήταν οι μοναδικοί άντρες που ούτε κυνηγούσαν ούτε καν ψάρευαν, ανήκαν σε ένα έθνος που είχε με τα όπλα υποτάξει την άγρια φύση και δήλωναν περήφανοι γι' αυτό, οι ίδιοι ωστόσο ένιωθαν καμωμένοι για άλλης τάξεως περιπέτειες. Ο Πάρης τής είχε φανεί από το ίδιο υλικό. Και όμως...

Έκανε επιδέξια μια κάθετη τομή από τον λαιμό έως χαμηλά στην κοιλιά του κουνελιού. Έχωσε τα δάχτυλά του κάτω από τη γούνα του και με μια κίνηση το έγδαρε. Το έγδαρε σαν να το 'γδυνε. «Με τα αρνιά είναι πολύ πιο δύσκολο» εξήγησε στην Ήβη. «Πρέπει να τους καρφώσεις ένα κούφιο καλάμι και να φυσήξεις μέσα, να τα φουσκώσεις με αέρα σαν ασκιά. Μονάχα έτσι ξεκολλάει το δέρμα από το κρέας τους...» Κρατούσε πλέον ένα ματωμένο σφαχτάρι. Τα χέρια του έσταζαν. «Πάρ' το, γυναίκα, και μαγείρεψέ το!» την πρόσταξε

με τον γνώριμο στόμφο του. Ο ίδιος πήγε να λουστεί με το βρόχινο νερό της στέρνας.

Στεκόταν η Ήβη πάνω από τον νεροχύτη, κοιτούσε το κουνέλι και κόντευε να μπήξει τα κλάματα από την αμηχανία. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα από πού έπρεπε να ξεκινήσει.

Όχι, δεν ήξερε να μαγειρεύει. Καθόλου και τίποτα. Στα παιδικά της χρόνια, τα φαγητά έφταναν μεσημέρι βράδυ αχνιστά από την κουζίνα μέσα σε πορσελάνινες πιατέλες. Η χονδρούλα μιας Κλάιμερ και στη συνέχεια εκείνος ο κοκκινοτρίχης Ολλανδός –πρώην σεφ στο Washington Square Hotel του Μανχάτταν–, επικουρούμενοι από τρία τουλάχιστον άτομα προσωπικό, είχαν αναλάβει τη διατροφή της οικογένειας. Τα άλλα κορίτσια διδάσκονταν από την πρώτη τάξη του δημοτικού οικοκυρικά, μα εκείνης ο πατέρας της της το είχε απαγορεύσει – «δε σε προορίζω για νοικοκυρούλα! ο 20ός αιώνας ανήκει στις ελεύθερες γυναίκες!» της είχε πει και την είχε σπρώξει στον χορό και στο λυρικό τραγούδι.

Όταν πρωτοέμεινε μόνη, στα δεκαοχτώ της, στο Λονδίνο, στη σοφίτα που της είχε παραχωρήσει ο φίλος του μπαμπά, το τελευταίο πράγμα που της πέρασε από το μυαλό ήταν να ανάψει τον φούρνο ή να ανοίξει το ντουλάπι και να κατρακυλήσουν από μέσα οι τετζερέδες. Υπήρχαν –δόξα τω Θεώ– μπόλικα εστιατόρια στη γειτονιά. Όπως υπήρχαν μπιστρό στο Παρίσι και τρατορίες στη Ρώμη.

Στον Ύμηττό, χρέη μαγειρίσσας είχε αναλάβει η Ηλέκτρα. Φιλοδοξούσε να τους μυήσει στην ελληνική κουζίνα – τους είχε φλομώσει στο ελαιόλαδο, στο σκόρδο, στο τυρί φέτα και στη ρίγανη. Η Ήβη στην αρχή ξενίστηκε, μέρα με την ημέρα όμως συνήθιζε εκείνες τις ελάχιστα εκλεπτυσμένες, μονοκόμματες, κι εντούτοις ερεθιστικές, χορταστικές γεύσεις. Ταίριαζαν –έκρινε– με το τοπίο.

Το κουνέλι πότιζε με το αίμα του το μάρμαρο κι εκείνη δεν τολμούσε καν να το αγγίξει. Μετακινούσε το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο και είχε ιδρώσει κι ας έκανε στον Ύμηττό πάντα δροσιά. Ξάφνου αισθάνθηκε την παρουσία του Πάρη πίσω της. Γύρισε και τον είδε ολόγυμνο. Ήταν πολύ ψηλός, λιγνός, με μακριά πόδια και χέρια, στενή λεκάνη, ανοιχτή αλλά όχι ιδιαίτερα μυώδη πλάτη. Δεν είχε διάπλαση αγρότη –ούτε αστού βεβαίως!–, μα ούτε και αθλητή. Είχε σώμα χορευτή. «Προσπαθείς να το μαγέψεις, ώστε να ψηθεί από μόνο του;» της ψιθύρισε.

Πότε είχε γίνει ειρωνικός ο Πάρης; Ότι αποστρεφόταν η Ήβη ήταν η ειρωνεία. «Ψήσε το λοιπόν εσύ, που το σκότωσες! Και καταβρόχθισέ το εσύ – και μη μου αφήσεις κοκαλάκι!» θα του έλεγε άμα δεν πρόφτανε εκείνος να κολλήσει τα χείλια του στα δικά της, να τη σηκώσει στον αέρα, να τη μεταφέρει σαν πούπουλο από τη μια άκρη του σπιτιού στην άλλη και να την πετάξει στο στρώμα.

Όλα εκτυλίχθηκαν ταχύτατα. Η Ήβη είχε προφα-

νώως κλείσει τα μάτια, γιατί, όταν τα ξανάνοιξε, ο Πάρης μπαινόβγαινε ήδη μέσα της, φίλαγε, έγλειφε το στήθος, τον λαιμό της, την αλμύρα στις μασχάλες της, το αριστερό του χέρι είχε τρυπώσει κάτω από τον πισινό της, ένα δάχτυλο – δύο δάχτυλα; – παραβίαζαν τα άδύτα των αδύτων της – «δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας!» σκέφτηκε η Ήβη, «του το 'χα απ' την αρχή δηλώσει πως με τους άντρες συνδέομαι καθαρά πνευματικά!». Πήγε να τον τινάξει αποπάνω της, σπαρτάρησε για να απεγκλωβιστεί, ένιωθε ότι πνιγόταν. Όχι όμως στο νερό. Στο μέλι. «Πρέπει να αντισταθώ στη γλύκα του!» σκέφτηκε με όσο μυαλό τής είχε απομείνει. «Ειδάλλως δε θα ξέρω πλέον πού πατάω και πού πηγαίνω...»

Είχε αγωνιστεί σκληρά, επί χρόνια, η Ήβη για να βρει τον εαυτό της. Θα τον ξαναέχανε στην αγκαλιά εκείνου του αγοριού, το οποίο ζούσε μέσα σε ένα σγουρόξανθο σύννεφο, κάθε μπούκλα και έμπνευση, κάθε έμπνευση κι ένας πίδακας από λέξεις;

Ο Πάρης επιτάχυνε τον ρυθμό του, λίγο και θα την γκρέμιζε από το πέτρινο κρεβάτι στο χωματένιο πάτωμα. Η Ήβη σήκωσε τις πατούσες της μέχρι τους ώμους του – να τον κλοτσήσει σκόπευε με όλη τη δύναμή της. Μα εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Πάρης βγήκε από μέσα της, χλιμίντρισε σαν άλογο και εξερράγη. Ριπές σπέρματος πέτυχαν την Ήβη στο πρόσωπο. Ασυναίσθητα το γεύτηκε με τη γλώσσα της. Συμπύκνωνε όλες τις ελληνικές γεύσεις που είχε έως τότε δοκιμάσει.

«Χάρηκες τώρα;» τον ρώτησε στα πιο ψυχρά της αγγλικά. «Είμαι ένα ηλιοτρόπιο της χαράς!» της δήλωσε και χαμογέλασε πλατιά. Είχε κατάσπρα δόντια που σε έπειθαν ότι μπορούσαν να αφήσουν το αποτύπωμά τους και πάνω στον βράχο. Η Ήβη ήθελε να του τα φιλήσει. Ήθελε να φιλήσει τα δόντια του ένα ένα. Συγκρατήθηκε.

Ο Πάρης σάλταρε από το κρεβάτι και –με το σίγουρο βάδισμα εκείνου που έχει κυριαρχήσει πλέον στον χώρο– πήγε στην κουζίνα, άνοιξε τη βρύση του κρασοβάρελου και κράτησε αποκάτω την κανάτα. Η Ήβη γύρισε μπρούμυτα και αναλογίστηκε τους προηγούμενους εραστές της.

Σε σύγκριση με τις συνομήλικές της δεν είχε και λίγους.

Η ανατροφή της –και δευτερευόντως το ταμπεραμέντο της– την ώθησε να ενδώσει, στα δεκάξι της, στο φλερτ του πολλά υποσχόμενου δικηγόρου ο οποίος την πήγαινε βαρκάδα και της απήγγελλε Γουόλτ Γουίτμαν. Είχε χάσει την παρθενιά της δίχως να καταλάβει σχεδόν τίποτα. Το θρόισμα των καλαμιών στον αέρα της λιμνοθάλασσας ήταν πιο εντυπωσιακό, πιο βίαιο, απ’ το ζουζούνισμα του Τζο Μακμίλαν του νεότερου ανάμεσα στα πόδια της. Αργότερα κατάλαβε ότι ο Τζο Μακμίλαν ο νεότερος υστερούσε ανατομικά. Ίσως γι’ αυτό να έτρεφε τόσο τρανές πολιτικές φιλοδοξίες.

Ο δεύτερός της εραστής ήταν ο Εγγλέζος φίλος του

μπαμπά. Βαρονέτος-γαιοκτήμων, με απέραντες – σχεδόν – εκτάσεις στο Γιορκσάιρ, πρωτίστως όμως άνθρωπος αναγεννησιακός, που ενδιαφερόταν για τα πάντα. Μάζευε απολιθώματα και πεταλούδες, παρατηρούσε τους αστερισμούς με το υπερσύγχρονο τηλεσκόπιο που είχε εγκαταστήσει στον εξώστη της αγρέπαυλής του, συνέγραφε επί τρεις ήδη δεκαετίες τις αναμνήσεις από το νεανικό ταξίδι του στις Ινδίες. Μία εβδομάδα κάθε μήνα την πέραναγε απαρειγκλίτως στο Λονδίνο, προκειμένου να επισκέπτεται τον ράπτη, τον χρηματιστή του και να συμμετέχει στην πνευματική ζωή ως μέλος δεκατριών λεσχών και επιστημονικών εταιρειών, οι οποίες συνεδρίαζαν σε εντευκτήρια με δερμάτινους καναπέδες, πελώριες υδρογείους σφαίρες και εξαιρετικής ποιότητας ούισκι.

Όταν ο Όσκαρ Ουάιλντ είχε εντελώς απρόκλητα επιτεθεί στον μπαμπά – «παιδιάστικη η σκέψη σας, δόκτωρ Σπρίνγκφιλντ, θα προτιμήσω το χαριτωμένο μουστακάκι σας!» – είχε πει ο άθλιος τινάζοντας στο χαλί τη στάχτη απ’ το τσιγάρο του –, ο βαρονέτος στάθηκε ο μοναδικός που τον υπερασπίστηκε. Που μίλησε για απρέπεια, έπαρση στα όρια της ύβρεως, «η ειρωνεία δεν αποτελεί κλειδί για όλες τις πόρτες!» τσαλάκωσε τα μούτρα του Ιρλανδού. Επόμενο ο μπαμπάς να τον λατρεύει. Να τον καλέσει στην Αμερική, να τον φιλοξενήσει μέχρι και σε μια καλύβα στα Αππαλάχια Όρη. Και να του εμπιστευτεί, χρόνια αργότερα, λίγο προτού πεθάνει, την Ήβη κατά την παραμονή της στο Λονδίνο.

